

Arrest

nr. 179 548 van 15 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.A.K.A.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een soennitische moslim afkomstig uit Bagdad. Uw problemen vinden hun oorsprong bij uw zus die in 2013 zwanger raakte nog voor ze officieel gehuwd was met haar man.

In juli 2006 verliet u met uw gezin Bagdad en vluchtte u naar Egypte nadat er verschillende pogingen waren om uw vader te ontvoeren en omwille van het sektarisch geweld. Op 9 oktober 2013 ontvlucht uw zus, A.K., B.K.A.K. (ov 7.799.829) Egypte omwille van haar zwangerschap (die ze niet wilde afbreken) en ze verblijft sindsdien bij haar man, H.,M.M.A. (ov 6.646.871) in België die er sinds februari 2011 als vluchteling erkend is. Uw zus werd er in februari 2014 als vluchteling erkend.

Uw neven raken op de hoogte van de situatie van uw zus en willen de volgens hen geschonden eer herstellen door haar te vermoorden. Ze komen begin 2014 een drietal keer vanuit Bagdad naar jullie adres in Egypte om zeker te zijn dat ze daar niet is en jullie dienden onder meer te beloven het contact met B. te verbreken en haar locatie door te geven als jullie deze kenden.

In oktober 2014 keerde u naar Bagdad terug om uw studies verder te zetten en om te trouwen. U verhuist in februari 2015 voor uw job van Bagdad naar Samara. Op 17 juli 2015, wanneer u voor een feest bij uw oom en neef vertoeft, ontdekt uw neef door een telefoongesprek dat u voerde dat u nog steeds contact onderhoudt met uw zus. Er ontstaat hierdoor een discussie waarbij u wordt geslagen en uiteindelijk krijgt u enkele dagen de tijd om de locatie van uw zus door te geven vooraleer ze u verder aanpakken.

Na een gefaalde bemiddelingspoging op 20 juli 2015 vanwege uw schoonvader zet die laatste u uit zijn huis en verblijft u bij een vriend in Bagdad. Op 24 juli wordt de broer van uw vrouw vermoord door een groep gewapende mannen die naar u op zoek waren. U verhuist hierna naar een andere kennis om uiteindelijk op 28 juli 2015 definitief weg te vluchten uit Irak.

U kwam die dag aan in Turkije waar u tot 8 augustus 2015 bleef wachten op uw vrouw. Op 8 september 2015 zetten jullie samen jullie vlucht verder. Vanuit Turkije bereikten jullie in een gesloten vrachtwagen België op 15 september 2015 waar jullie de volgende dag, op 16 september 2015 een asielaanvraag indienden.

U had de volgende documenten mee ter staving van uw asielaanvraag: identiteitskaart (kopie), nationaliteitsbewijs (origineel), paspoort (kopie), huwelijksakte (origineel), diploma (origineel), dvd met bombardementen in Irak (kopie), foto van school waar kinderen werden aangevallen (kopie), artikel van yezidi-meisje dat werd vermoord in Duitsland naar aanleiding van stammenprobleem (kopie), lijst van dokters die vermoord werden in Irak (kopie), artikel die situatie van dokters aanklaagt in Irak (kopie), document van ziekenhuis dat handelt over een ontvoerde dokter (kopie), dreigbrief van Assa'ib Ahl al-Haq ten aanzien van gynaecologen (kopie), verzoek van vakbond om bedrijf weer op te starten (kopie), woonstkaart (kopie), rantsoenkaart (kopie), overlijdensakte schoonbroer (kopie), documenten van ministerie van defensie over de dood van uw schoonbroer (kopie), documenten naar aanleiding van het onderzoek naar de dood van uw schoonbroer (kopie), klacht vanwege uw schoonvader (kopie), kaartje van uw werk bij pfizer (kopie), bedanking van ziekenhuis (kopie), werkbades neef en oom (kopie) en arrestatiebevel neef (kopie).

B. Motivering

Er dient met betrekking tot uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gesteld dat uw vrees ten aanzien van Bagdad werd beoordeeld gezien er, hoewel u net voor uw vertrek uit Irak enkele maanden in Samarra verbleef, geen redenen zijn om aan te nemen dat u niet naar uw oorspronkelijke regio, Bagdad, kan terugkeren. Zo blijkt dat u in Bagdad bent geboren en opgegroeid. Na uw verblijf in Egypte vestigde u zich wederom in Bagdad waar u verbleef tot slechts vijf maanden voor uw vlucht. Tijdens het CGVS-asielgehoor gaf u verder aan dat uw verhuis van Bagdad naar Samarra er louter kwam omwille van een nieuwe job (CGVS 1 p. 5-6). Daar kan ook aan toegevoegd worden dat u inzake uw registratie onder Bagdad valt en dat uw officiële documenten (waaronder identiteitskaart, huwelijksakte en nationaliteitsbewijs) daar werden uitgegeven. Gezien kan worden vastgesteld dat er geen redenen zijn dat u zich daar niet (opnieuw) kan vestigen, zijn er geen elementen om aan te nemen dat uw echtgenote, met wie u officieel in Bagdad huwde, zich niet samen met u in Bagdad kan vestigen ondanks haar herkomst uit Samarra. Meer specifiek kan daar aan toegevoegd worden dat uw echtgenote haar (recente) hogere studies genoot in Bagdad, dat haar broer eveneens in Bagdad woont en haar paspoort in juli 2015 evenzeer in Bagdad werd uitgegeven. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote, los van de problemen uit het asielrelaas en de huidige algemene omstandigheden in Bagdad, geen concrete redenen aangaf waarom ze niet in Bagdad zou kunnen verblijven wanneer daar werd naar gevraagd (CGVS R. 2 p. 9). Bijgevolg wordt jullie beider vrees ten aanzien van Bagdad beoordeeld.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat jullie uw neven uit Bagdad vrezen omdat zij u willen vermoorden omwille van uw contact met uw zus. Zij was zwanger geraakt voor zij officieel in het huwelijk trad wat door uw neven als een schande werd ervaren die met de dood moet worden bestraft. Hierdoor werd u ook door uw schoonfamilie verstoet omdat zij uw familie verantwoordelijk achten voor de dood

van uw schoonbroer. Echter kon u de problematiek rond uw zus, die de kern van uw relaas betreft, en bijgevolg uw vrees hieromtrent niet aannemelijk maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de reden waarom uw neven uw zus (en u) willen vermoorden weinig aannemelijk. U geeft hierover aan dat het gaat om een puur stammenprobleem omdat uw zus zwanger was voor het officiële huwelijk. Hoewel uw zus al een lange periode voor haar zwangerschap religieus getrouwd was mits toestemming van de ouders, zou dit volgens u niet volstaan hebben voor de stam (CGVS 2 p.12). Nochtans geeft u tijdens het interview zelf aan dat er geen probleem zou geweest zijn indien er een officieel huwelijk was geweest voor de bevalling, hetgeen het geval was bij uw zus. Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat alles tijdig in orde was voor de bevalling geeft u aan dat het vluchten van uw zus het probleem onomkeerbaar heeft gemaakt (CGVS 2 p. 13). Wat hier ook van zij, nergens tijdens het gehoor geeft u concreet aan in welke zin een erewraak, die toch gestoeld is op traditie en weinig of niets met officiële wetgeving te zien heeft, gerechtvaardigd is in gevallen het koppel mits de toestemming van de familie reeds traditioneel gehuwd is alvorens zij een kind verwachten. Ook in mensenrapporten wordt geen melding gemaakt van dergelijke gevallen. Zo wordt gesteld dat ongeregistreerde huwelijken betrekkelijk veel voorkomen en deze maatschappelijk aanvaard zijn. Men kan wel niet rekenen op de wettelijke burgerlijke rechten die bij een officieel huwelijk komen kijken hetgeen overigens zelfs niet meer van toepassing is bij uw zus. Veeleer wordt melding gemaakt van naar stammentraditie gedwongen of andere (niet altijd wettelijke, maar wel door stammentraditie aanvaarde) soorten huwelijken waar de rechtelijke macht niet kan of wil tegen optreden en de (daarbij horende) risico's voor een vrouw wanneer zij ingaat tegen de wil van de familie of van de stam (landeninformatie). Het is dienaangaande dan ook onwaarschijnlijk dat uw neven, die zich voor hun daden baseren op de stammentraditie, hun nicht zouden vermoorden louter op basis van zuiver administratieve gegevens (CGVS 1 p.21), laat staan dat zij u zouden vermoorden en uw schoonbroer hebben vermoord louter omwille van een contact tussen u en haar en dat dit zou passen binnen de stammentradities.

Voorts legden u en uw zus op verschillende punten tegenstrijdige verklaringen af betreffende het feit of uw gezin haar al dan niet verstoten had.

Zo geeft uw zus meermaals aan dat ze effectief werd verstoten door haar gezin en dat ze hierdoor onmogelijk kon terugkeren (CGVS B. p. 14 en 18). U verklaarde nochtans dat jullie gezin geen problemen had met de situatie van B., maar dat uw ouders het vooral erg vonden dat B. zo ver was en dat het kind zonder grootouders werd opgebracht (CGVS 2 p.15- 16). Uw zus voegde aan haar verklaringen toe dat haar vader haar niet langer erkende en dat hij bovendien dreigde dat hij de gezinsleden die nog contact hadden met B. ook zou verstoten en zien als een vreemde (CGVS B. p. 17). Volgens uw verklaringen daarentegen werd B. nooit verstoten, is uw vader haar blijven erkennen en heeft hij bovendien nooit gezinsleden verboden om contact te hebben met uw zus. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd gaf u aan dat het u nooit werd verboden om B. te contacteren (CGVS 2 p. 16). Deze uitleg is niet afdoende om de bovenstaande tegenstrijdigheden op te helderen.

Er waren ook tegenstrijdigheden te vinden binnen uw eigen verklaringen over de problematiek met uw zus. Zo verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken dat uw gezin B. wel degelijk had verstoten en dat op vraag van de leider van de groot-familie (DVZ vragenlijst 3.5.). Aangezien u tijdens uw CGVS-asielgehoor het tegendeel beweerde werd u geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Aanvankelijk stelt u dat u dat niet gezegd heeft. Daarna stelt u dat u het woord leider niet gebruikte en nog later zegt u dat het fout werd begrepen bij DVZ (CGVS 2 p.16). Met een dergelijke uitleg slaagde u er niet in deze tegenstrijdigheid op te heffen. Aan het einde van uw CGVS-gehoor komt u uit eigen beweging nogmaals terug op de kwestie en geeft u aan dat uw gezin B. niet heeft verstoten en dat u met de leider van de groot-familie Ibrahim bedoelde omdat hij de oudste was bij hem thuis (CGVS 2 p. 30). Hiermee bevestigde u enkel de tegenstrijdigheid met de verklaring die u aflegde bij DVZ, waarover u uw akkoord gaf middels uw handtekening en waarvan u aangaf dat dit correct is verlopen en dat er zich geen probleem had gesteld (CGVS 1 p. 2).

Verder stelde u dat uw vader het nieuws, namelijk de vlucht naar België en de zwangerschap van uw zus, telefonisch te weten kwam op het moment dat hij in Bagdad verbleef bij uw oom. Hij werd opgebeld door uw moeder (vanuit Egypte) die even daarvoor werd opgebeld door uw zus vanuit België (CGVS 2 p. 13-14, 29). Uw zus, aan de andere kant, gaf aan dat uw vader op dat moment niet in Bagdad was, maar in Egypte. Uw zus zou naar uw moeder gebeld hebben met het nieuws dat ze in België was, hierdoor zou uw moeder flauwgevallen zijn en kwam uw vader, die op dat moment naast uw moeder zat, zo te weten wat er aan de hand was (CGVS B. p.16). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid maar u slaagde er niet in hiervoor een verklaring te geven (CGVS 2 p. 29).

Er kan hierbij nog opgemerkt worden dat u bijzonder weinig kon zeggen over de positie van uw neven die uw zus, en uiteindelijk uzelf, viseerden en bijgevolg centraal in uw relaas staan. U kan niets zeggen over hun vermeende activiteiten bij de milities of over hun officiële job bij het leger. Ook wanneer u werd gevraagd om meer algemene informatie te geven over hen kon u niets zeggen over uw neven (CGVS 2

p.14-15). Dezelfde vaagheid was terug te vinden in het interview van uw zus (CGVS B. p. 18). Het onvermogen om meer informatie te geven over de twee neven is opmerkelijk aangezien ze bij hun bezoeken in Egypte niet enkel over B. spraken, omdat u en uw voltallige gezin hen ook meermaals bezochten in Bagdad en omdat zij centraal in uw relaas staan (CGVS 1 p.22 en CGVS 2 p. 24). Ter zake is het bijgevolg ook bevreemdend dat u zomaar kopieën kon nemen van de werkbades van uw oom en neef en dat u een kopie had van het arrestatiebevel van uw neef uit 2011 (zie documenten).

Ook de wijze waarop uw neven te weten kwamen dat u contact onderhield met uw zus komt bevreemdend over. U gaf aan dat u in juli 2015 op een feest bij uw oom, waar ook uw neven op aanwezig waren, een inkomend telefoongesprek van uw zus B. ontving. Merkwaardig genoeg, rekening houdend met de omgeving waarin u zich bevond, heeft u dat gesprek aangenomen. Bovendien zou u - luidop- uw gesprekspartners aangesproken hebben bij naam waardoor uw neef te weten kwam dat u nog steeds contact had met B. terwijl dit geheim diende te blijven (CGVS 1 p. 25-26, CGVS 2 p. 19). Ook al verplaatste u zich voor het gesprek naar een andere kamer, het is erg onaannemelijk dat u een dergelijke oproep accepteerde en dat u hierbij de namen B. en M. (de man van uw zus) luidop vermeldde terwijl uw neven reeds duidelijk hadden gemaakt haar verblijfplaats te willen weten omdat zij schande over de familie had gebracht. U verklaarde hierover dat u de namen niet doelbewust luidop uitsprak, maar deze uitleg is evenzeer onaannemelijk (CGVS 2 p. 19). Er kan immers verondersteld worden dat u in zo'n precarie situatie onder controle kan houden wat u luidop zegt en dat u bovendien zonder probleem een gesprek kan voeren zonder daarbij uw zus en haar man bij naam te noemen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees om door uw neven te worden vermoord omwille van uw zus. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat uw zus wel door het CGVS werd erkend, maar dit op basis van haar persoonlijke situatie waardoor het loutere feit dat zij erkend werd niet leidt tot een erkenning voor u gezien elke asielaanvraag op zijn persoonlijke merites wordt beoordeeld.

Naast de problematiek met uw zus haalt u aan dat dokters als groep een doelwit zijn in Irak. U legde hiervoor tijdens het tweede gehoor onder meer een lijst neer van dokters die werden vermoord tussen 2003 en 2015. U gaf een tweevoudige reden op voor het feit dat dokters vaak het doelwit zijn van moordpogingen. Enerzijds ontstaan er vaak problemen wanneer een arts een patiënt verliest of wanneer een ingreep verkeerd afloopt. Anderzijds geeft u aan dat gynaecologen vaak in het vizier komen van milities wiens overtuigingen niet stroken met de activiteiten van deze gespecialiseerde artsen. U voegde eraan toe dat een dokter die u van ver had gezien in het ziekenhuis ontvoerd was, maar de reden hiervoor niet weet (CGVS 2 p. 3-6). Het CGVS trekt de ernst van de door u aangehaalde elementen niet in twijfel. Echter, behalve deze twee oorzaken, geeft u niet aan waarom dokters in Irak een specifiek doelwit zouden zijn van vervolging of ernstige schade. U slaagt er niet in concrete indicaties aan te geven die erop wijzen dat u in Irak persoonlijk werd of zal worden gevisieerd waardoor u het slachtoffer zou worden van dergelijke vervolging of ernstige schade. Overigens blijkt dat u tot op heden uw eindexamen niet behaalde waardoor er redelijkerwijs van kan worden uitgegaan dat u in uw huidige situatie in principe dan ook geen medische activiteiten met een bepalende eindverantwoordelijkheid mag uitoefenen. Dit blijkt ook uit uw bachelor certificaat die eveneens stelt dat u geen medische activiteiten mag uitvoeren tot u op succesvolle wijze een stage van een kalenderjaar heeft afgemaakt. Gezien u de bachelor haalde in juli 2014 en reeds in februari 2015 bij pfizer als medisch vertegenwoordiger zou gestart zijn (CGVS 1 p.8-9), hebt u die stage logischerwijs dan ook niet afgemaakt. Bijgevolg is de loutere verwijzing naar dit profiel zonder concrete aanwijzingen dat u persoonlijk wordt gevisieerd op zich onvoldoende om een vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u van bovenvermelde vrees niets vermeldde in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS.

Daarnaast haalde u aan dat uw werkgever, pfizer, zijn vestigingen in Bagdad en Samara diende te sluiten omwille van bedreigingen, dit na uw vertrek (CGVS 2 p.6-7). Door een probleem bij toeleveranciers zou de productie van enkele medicijnen ineengezakt zijn waarna er bedreigingen werden geuit aan het adres van pfizer in Bagdad. Echter kan u niet aangeven door wie precies de bedreigingen werden geuit, in welke mate die bedreigingen werden geuit en op welke wijze deze gebeurden. U maakte hierbij enkel concreet melding van één medewerker die in de vestiging in Bagdad geslagen werd – u was tewerkgesteld in de afdeling in Samarra- terwijl volgens u de productie stilligt van verschillende medicijnen. U legde wel een brief van de vakbond voor waarin gevraagd wordt om het bedrijf opnieuw te openen, maar nergens in de brief wordt informatie gegeven over de problemen en hun inhoud (CGVS 2 p. 6-9). Op basis van dergelijke vage verklaringen slaagt u er niet in te overtuigen van de zwaarwichtigheid van de problematiek en meer bepaald hoe u omwille van de sluiting van de vestigingen het slachtoffer zou kunnen worden van vervolging of ernstige schade. Hierbij kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het voor u onmogelijk zou zijn in andere bedrijven of instellingen in Bagdad werk te vinden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legde uw identiteitskaart voor (kopie), het nationaliteitsbewijs van u en uw echtgenote (origineel), het paspoort van u en uw echtgenote (kopie), jullie huwelijksakte (origineel), jullie diploma (origineel), uw woonstkaart (kopie), uw rantsoenkaart (kopie) en verschillende documenten van uw werkactiviteiten bij het ziekenhuis en pfizer (kopie). Deze documenten tonen uw identiteit en gezinssamenstelling en geven een indicatie van uw professionele activiteiten. Deze elementen worden door het CGVS niet in twijfel getrokken, maar ze hebben in deze geen impact op het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Met betrekking tot uw asielrelaas legde u verschillende documenten voor van het overlijden van uw schoonbroer. U gaf onder meer een overlijdensakte (kopie), onderzoeksdocumenten (kopie) en een klacht van uw schoonvader (kopie) voor. Dergelijke documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn. Op zichzelf vermogen dergelijke documenten dan ook niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

U legde voorts diverse documenten voor met betrekking tot uw oom en neven. Het gaat onder meer om werkbadges, een rantsoenkaart en een aanhoudingsbevel uit 2011 wegens desertie van één van de neven (kopie). Deze documenten geven louter een indicatie van hun activiteiten en bevatten geen enkele inhoudelijke link met uw asielrelaas. Hierdoor hebben ze evenmin een impact op het al dan niet bestaan van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade.

Met betrekking tot de problemen die dokters ervaren in Irak legde u een lijst neer van dokters die vermoord werden (kopie), een artikel die deze situatie aanklaagt (kopie), een document van het ziekenhuis waar u werkte dat stelt dat er een dokter werd ontvoerd (kopie) en een dreigbrief van Assa'ib Ahl al-Haq ten aanzien van gynaecologen (kopie) dient te worden gesteld dat deze documenten handelen over een problematiek waarvan u niet kon aantonen dat u een risico op vervolging of ernstige schade zou lopen bij een terugkeer, u komt er immers niet persoonlijk in voor. Deze documenten hebben evenmin een impact op het resultaat van uw asielaanvraag.

U legt verder een document voor waarin vakbondsleden ijveren voor de heropening van uw werkgever pfizer. Dit document handelt niet over de inhoud van het probleem en is bijgevolg niet van nut voor de geloofwaardigheid ter zake. Bovendien kon u hierbij evenmin aangeven dat u een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade waardoor dit document eveneens geen impact heeft op het resultaat van uw asielaanvraag.

Tenslotte legde u nog drie documenten voor die de algemene problematische situatie aan de kaak stellen (artikel van het yezidi-meisje, foto van de kleuterschool en dvd met bombardementen in Irak).

Deze documenten vormen geen directe link met uw asielaanvraag en hebben waardoor zij niet van die aard zijn om u alsnog een beschermingsstatus toe te kennen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Ten aanzien van A.R.M.T.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en was samen met uw echtgenoot, A.A.K.A. (ov 8.124.729), woonachtig in Samarra (Salah Al-Din).

De zus van uw echtgenoot had, door zwanger te worden voor haar officieel huwelijk, de eer van haar familie geschonden. Omdat de neven van uw man op 17 juli 2015 te weten kwamen dat hij, tegen de gemaakte afspraken in, nog steeds contact had met zijn werd hij geslagen en bedreigd.

Na een discussie over deze situatie met uw vader ging uw man op 20 juli 2015 bij een vriend wonen.

Enkele dagen later, op 24 juli 2015, werd uw broer in jullie woning vermoord door een groep gewapende mannen die op zoek waren naar uw echtgenoot.

Omwille van deze redenen ontvluchtte uw echtgenoot Irak op 28 juli 2015.

Op 8 augustus 2015 ontvluchtte u om dezelfde redenen Irak. U ging die dag per vliegtuig naar Turkije, van waaruit jullie samen in een gesloten vrachtwagen België bereikten op 15 september 2015. De dag erna, op 16 september 2015, dienden jullie in België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot (CGVS 1 p.6). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen en rekening houdende met uw herkomst uit Samara een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Er dient met betrekking tot uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gesteld dat uw vrees ten aanzien van Bagdad werd beoordeeld gezien er, hoewel u net voor uw vertrek uit Irak enkele maanden in Samarra verbleef, geen redenen zijn om aan te nemen dat u niet naar uw oorspronkelijke regio, Bagdad, kan terugkeren. Zo blijkt dat u in Bagdad bent geboren en opgegroeid. Na uw verblijf in Egypte vestigde u zich wederom in Bagdad waar u verbleef tot slechts vijf maanden voor uw vlucht. Tijdens het CGVS-asielgehoor gaf u verder aan dat uw verhuis van Bagdad naar Samarra er louter kwam omwille van een nieuwe job (CGVS 1 p. 5-6). Daar kan ook aan toegevoegd worden dat u inzake uw registratie onder Bagdad valt en dat uw officiële documenten (waaronder identiteitskaart, huwelijksakte en nationaliteitsbewijs) daar werden uitgegeven. Gezien kan worden vastgesteld dat er geen redenen zijn dat u zich daar niet (opnieuw) kan vestigen, zijn er geen elementen om aan te nemen dat uw echtgenote, met wie u officieel in Bagdad huwde, zich niet samen met u in Bagdad kan vestigen ondanks haar herkomst uit Samarra. Meer specifiek kan daar aan toegevoegd worden dat uw echtgenote haar (recente) hogere studies genoot in Bagdad, dat haar broer eveneens in Bagdad woont en haar paspoort in juli 2015 evenzeer in Bagdad werd uitgegeven. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote, los van de problemen uit het asielrelaas en de huidige algemene omstandigheden in Bagdad, geen concrete redenen aangaf waarom ze niet in Bagdad zou kunnen verblijven wanneer daar werd naar gevraagd (CGVS R. 2 p. 9). Bijgevolg wordt jullie beider vrees ten aanzien van Bagdad beoordeeld.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat jullie uw neven uit Bagdad vrezen omdat zij u willen vermoorden omwille van uw contact met uw zus. Zij was zwanger geraakt voor zij officieel in het huwelijk trad wat door uw neven als een schande werd ervaren die met de dood moet worden bestraft. Hierdoor werd u ook door uw schoonfamilie verstoten omdat zij uw familie verantwoordelijk achten voor de dood van uw schoonbroer. Echter kon u de problematiek rond uw zus, die de kern van uw relaas betreft, en bijgevolg uw vrees hieromtrent niet aannemelijk maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de reden waarom uw neven uw zus (en u) willen vermoorden weinig aannemelijk. U geeft hierover aan dat het gaat om een puur stammenprobleem omdat uw zus zwanger was voor het officiële huwelijk. Hoewel uw zus al een lange periode voor haar zwangerschap religieus

getrouwd was mits toestemming van de ouders, zou dit volgens u niet volstaan hebben voor de stam (CGVS 2 p.12). Nochtans geeft u tijdens het interview zelf aan dat er geen probleem zou geweest zijn indien er een officieel huwelijk was geweest voor de bevalling, hetgeen het geval was bij uw zus. Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat alles tijdig in orde was voor de bevalling geeft u aan dat het vluchten van uw zus het probleem onomkeerbaar heeft gemaakt (CGVS 2 p. 13). Wat hier ook van zij, nergens tijdens het gehoor geeft u concreet aan in welke zin een erewraak, die toch gestoeld is op traditie en weinig of niets met officiële wetgeving te zien heeft, gerechtvaardigd is in gevallen het koppel mits de toestemming van de familie reeds traditioneel gehuwd is alvorens zij een kind verwachten. Ook in mensenrapporten wordt geen melding gemaakt van dergelijke gevallen. Zo wordt gesteld dat ongeregistreerde huwelijken betrekkelijk veel voorkomen en deze maatschappelijk aanvaard zijn. Men kan wel niet rekenen op de wettelijke burgerlijke rechten die bij een officieel huwelijk komen kijken hetgeen overigens zelfs niet meer van toepassing is bij uw zus. Veeleer wordt melding gemaakt van naar stammentraditie gedwongen of andere (niet altijd wettelijke, maar wel door stammentraditie aanvaarde) soorten huwelijken waar de rechtelijke macht niet kan of wil tegen optreden en de (daarbij horende) risico's voor een vrouw wanneer zij ingaat tegen de wil van de familie of van de stam (landeninformatie). Het is dienaangaande dan ook onwaarschijnlijk dat uw neven, die zich voor hun daden baseren op de stammentraditie, hun nicht zouden vermoorden louter op basis van zuiver administratieve gegevens (CGVS 1 p.21), laat staan dat zij u zouden vermoorden en uw schoonbroer hebben vermoord louter omwille van een contact tussen u en haar en dat dit zou passen binnen de stammentradities.

Voorts legden u en uw zus op verschillende punten tegenstrijdige verklaringen af betreffende het feit of uw gezin haar al dan niet verstoten had.

Zo geeft uw zus meermaals aan dat ze effectief werd verstoten door haar gezin en dat ze hierdoor onmogelijk kon terugkeren (CGVS B. p. 14 en 18). U verklaarde nochtans dat jullie gezin geen problemen had met de situatie van B., maar dat uw ouders het vooral erg vonden dat B. zo ver was en dat het kind zonder grootouders werd opgebracht (CGVS 2 p.15- 16). Uw zus voegde aan haar verklaringen toe dat haar vader haar niet langer erkende en dat hij bovendien dreigde dat hij de gezinsleden die nog contact hadden met B. ook zou verstoten en zien als een vreemde (CGVS B. p. 17). Volgens uw verklaringen daarentegen werd B. nooit verstoten, is uw vader haar blijven erkennen en heeft hij bovendien nooit gezinsleden verboden om contact te hebben met uw zus. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd gaf u aan dat het u nooit werd verboden om B. te contacteren (CGVS 2 p. 16). Deze uitleg is niet afdoende om de bovenstaande tegenstrijdigheden op te helderen.

Er waren ook tegenstrijdigheden te vinden binnen uw eigen verklaringen over de problematiek met uw zus. Zo verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken dat uw gezin B. wel degelijk had verstoten en dat op vraag van de leider van de groot-familie (DVZ vragenlijst 3.5.). Aangezien u tijdens uw CGVS-asielgehoor het tegendeel beweerde werd u geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Aanvankelijk stelt u dat u dat niet gezegd heeft. Daarna stelt u dat u het woord leider niet gebruikte en nog later zegt u dat het fout werd begrepen bij DVZ (CGVS 2 p.16). Met een dergelijke uitleg slaagde u er niet in deze tegenstrijdigheid op te heffen. Aan het einde van uw CGVS-gehoor komt u uit eigen beweging nogmaals terug op de kwestie en geeft u aan dat uw gezin B. niet heeft verstoten en dat u met de leider van de groot-familie Ibrahim bedoelde omdat hij de oudste was bij hem thuis (CGVS 2 p. 30). Hiermee bevestigde u enkel de tegenstrijdigheid met de verklaring die u aflegde bij DVZ, waarover u uw akkoord gaf middels uw handtekening en waarvan u aangaf dat dit correct is verlopen en dat er zich geen probleem had gesteld (CGVS 1 p. 2).

Verder stelde u dat uw vader het nieuws, namelijk de vlucht naar België en de zwangerschap van uw zus, telefonisch te weten kwam op het moment dat hij in Bagdad verbleef bij uw oom. Hij werd opgebeld door uw moeder (vanuit Egypte) die even daarvoor werd opgebeld door uw zus vanuit België (CGVS 2 p. 13-14, 29). Uw zus, aan de andere kant, gaf aan dat uw vader op dat moment niet in Bagdad was, maar in Egypte. Uw zus zou naar uw moeder gebeld hebben met het nieuws dat ze in België was, hierdoor zou uw moeder flauwgevallen zijn en kwam uw vader, die op dat moment naast uw moeder zat, zo te weten wat er aan de hand was (CGVS B. p.16). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid maar u slaagde er niet in hiervoor een verklaring te geven (CGVS 2 p. 29).

Er kan hierbij nog opgemerkt worden dat u bijzonder weinig kon zeggen over de positie van uw neven die uw zus, en uiteindelijk uzelf, viseerden en bijgevolg centraal in uw relaas staan. U kan niets zeggen over hun vermeende activiteiten bij de milities of over hun officiële job bij het leger. Ook wanneer u werd gevraagd om meer algemene informatie te geven over hen kon u niets zeggen over uw neven (CGVS 2 p.14-15). Dezelfde vaagheid was terug te vinden in het interview van uw zus (CGVS B. p. 18). Het onvermogen om meer informatie te geven over de twee neven is opmerkelijk aangezien ze bij hun bezoeken in Egypte niet enkel over B. spraken, omdat u en uw voltallige gezin hen ook meermaals bezochten in Bagdad en omdat zij centraal in uw relaas staan (CGVS 1 p.22 en CGVS 2 p. 24). Ter

zake is het bijgevolg ook bevreemdend dat u zomaar kopieën kon nemen van de werkbades van uw oom en neef en dat u een kopie had van het arrestatiebevel van uw neef uit 2011 (zie documenten).

Ook de wijze waarop uw neven te weten kwamen dat u contact onderhield met uw zus komt bevreemdend over. U gaf aan dat u in juli 2015 op een feest bij uw oom, waar ook uw neven op aanwezig waren, een inkomend telefoongesprek van uw zus B. ontving. Merkwaardig genoeg, rekening houdend met de omgeving waarin u zich bevond, heeft u dat gesprek aangenomen. Bovendien zou u - luidop- uw gesprekspartners aangesproken hebben bij naam waardoor uw neef te weten kwam dat u nog steeds contact had met B. terwijl dit geheim diende te blijven (CGVS 1 p. 25-26, CGVS 2 p. 19). Ook al verplaatste u zich voor het gesprek naar een andere kamer, het is erg onaannemelijk dat u een dergelijke oproep accepteerde en dat u hierbij de namen B. en M. (de man van uw zus) luidop vermeldde terwijl uw neven reeds duidelijk hadden gemaakt haar verblijfplaats te willen weten omdat zij schande over de familie had gebracht. U verklaarde hierover dat u de namen niet doelbewust luidop uitsprak, maar deze uitleg is evenzeer onaannemelijk (CGVS 2 p. 19). Er kan immers verondersteld worden dat u in zo'n precare situatie onder controle kan houden wat u luidop zegt en dat u bovendien zonder probleem een gesprek kan voeren zonder daarbij uw zus en haar man bij naam te noemen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees om door uw neven te worden vermoord omwille van uw zus. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat uw zus wel door het CGVS werd erkend, maar dit op basis van haar persoonlijke situatie waardoor het loutere feit dat zij erkend werd niet leidt tot een erkenning voor u gezien elke asielaanvraag op zijn persoonlijke merites wordt beoordeeld.

Naast de problematiek met uw zus haalt u aan dat dokters als groep een doelwit zijn in Irak. U legde hiervoor tijdens het tweede gehoor onder meer een lijst neer van dokters die werden vermoord tussen 2003 en 2015. U gaf een tweevoudige reden op voor het feit dat dokters vaak het doelwit zijn van moordpogingen. Enerzijds ontstaan er vaak problemen wanneer een arts een patiënt verliest of wanneer een ingreep verkeerd afloopt. Anderzijds geeft u aan dat gynaecologen vaak in het vizier komen van militie wiens overtuigingen niet stroken met de activiteiten van deze gespecialiseerde artsen. U voegde eraan toe dat een dokter die u van ver had gezien in het ziekenhuis ontvoerd was, maar de reden hiervoor niet weet (CGVS 2 p. 3-6). Het CGVS trekt de ernst van de door u aangehaalde elementen niet in twijfel. Echter, behalve deze twee oorzaken, geeft u niet aan waarom dokters in Irak een specifiek doelwit zouden zijn van vervolging of ernstige schade. U slaagt er niet in concrete indicaties aan te geven die erop wijzen dat u in Irak persoonlijk werd of zal worden gevisieerd waardoor u het slachtoffer zou worden van dergelijke vervolging of ernstige schade. Overigens blijkt dat u tot op heden uw einddiploma niet behaalde waardoor er redelijkerwijs van kan worden uitgegaan dat u in uw huidige situatie in principe dan ook geen medische activiteiten met een bepalende eindverantwoordelijkheid mag uitoefenen. Dit blijkt ook uit uw bachelor certificaat die eveneens stelt dat u geen medische activiteiten mag uitvoeren tot u op succesvolle wijze een stage van een kalenderjaar heeft afgemaakt. Gezien u de bachelor haalde in juli 2014 en reeds in februari 2015 bij pfizer als medisch vertegenwoordiger zou gestart zijn (CGVS 1 p.8-9), hebt u die stage logischerwijs dan ook niet afgemaakt. Bijgevolg is de loutere verwijzing naar dit profiel zonder concrete aanwijzingen dat u persoonlijk wordt gevisieerd op zich onvoldoende om een vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u van bovenvermelde vrees niets vermeldde in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS.

Daarnaast haalde u aan dat uw werkgever, pfizer, zijn vestigingen in Bagdad en Samara diende te sluiten omwille van bedreigingen, dit na uw vertrek (CGVS 2 p.6-7). Door een probleem bij toeleveranciers zou de productie van enkele medicijnen ineengezakt zijn waarna er bedreigingen werden geuit aan het adres van pfizer in Bagdad. Echter kan u niet aangeven door wie precies de bedreigingen werden geuit, in welke mate die bedreigingen werden geuit en op welke wijze deze gebeurden. U maakte hierbij enkel concreet melding van één medewerker die in de vestiging in Bagdad geslagen werd – u was tewerkgesteld in de afdeling in Samarra- terwijl volgens u de productie stilligt van verschillende medicijnen. U legde wel een brief van de vakbond voor waarin gevraagd wordt om het bedrijf opnieuw te openen, maar nergens in de brief wordt informatie gegeven over de problemen en hun inhoud (CGVS 2 p. 6-9). Op basis van dergelijke vage verklaringen slaagt u er niet in te overtuigen van de zwaarwichtigheid van de problematiek en meer bepaald hoe u omwille van de sluiting van de vestigingen het slachtoffer zou kunnen worden van vervolging of ernstige schade. Hierbij kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het voor u onmogelijk zou zijn in andere bedrijven of instellingen in Bagdad werk te vinden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds

een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legde uw identiteitskaart voor (kopie), het nationaliteitsbewijs van u en uw echtgenote (origineel), het paspoort van u en uw echtgenote (kopie), jullie huwelijksakte (origineel), jullie diploma (origineel), uw woonkaart (kopie), uw rantsoenkaart (kopie) en verschillende documenten van uw werkactiviteiten bij het ziekenhuis en pfizer (kopie). Deze documenten tonen uw identiteit en gezinssamenstelling en geven een indicatie van uw professionele activiteiten. Deze elementen worden door het CGVS niet in twijfel getrokken, maar ze hebben in deze geen impact op het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Met betrekking tot uw asielrelaas legde u verschillende documenten voor van het overlijden van uw schoonbroer. U gaf onder meer een overlijdensakte (kopie), onderzoeksdocumenten (kopie) en een klacht van uw schoonvader (kopie) voor. Dergelijke documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn. Op zichzelf vermogen dergelijke documenten dan ook niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

U legde voorts diverse documenten voor met betrekking tot uw oom en neven. Het gaat onder meer om werkbades, een rantsoenkaart en een aanhoudingsbevel uit 2011 wegens desertie van één van de neven (kopie). Deze documenten geven louter een indicatie van hun activiteiten en bevatten geen enkele inhoudelijke link met uw asielrelaas. Hierdoor hebben ze evenmin een impact op het al dan niet bestaan van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade.

Met betrekking tot de problemen die dokters ervaren in Irak legde u een lijst neer van dokters die vermoord werden (kopie), een artikel die deze situatie aanklaagt (kopie), een document van het ziekenhuis waar u werkte dat stelt dat er een dokter werd ontvoerd (kopie) en een dreigbrief van Assa'ib Ahl al-Haq ten aanzien van gynaecologen (kopie) dient te worden gesteld dat deze documenten handelen over een problematiek waarvan u niet kon aantonen dat u een risico op vervolging of ernstige schade zou lopen bij een terugkeer, u komt er immers niet persoonlijk in voor. Deze documenten hebben evenmin een impact op het resultaat van uw asielaanvraag.

U legt verder een document voor waarin vakbondsleden ijveren voor de heropening van uw werkgever pfizer. Dit document handelt niet over de inhoud van het probleem en is bijgevolg niet van nut voor de geloofwaardigheid ter zake. Bovendien kon u hierbij evenmin aangeven dat u een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade waardoor dit document eveneens geen impact heeft op het resultaat van uw asielaanvraag.

Tenslotte legde u nog drie documenten voor die de algemene problematische situatie aan de kaak stellen (artikel van het yezidi-meisje, foto van de kleuterschool en dvd met bombardementen in Irak). Deze documenten vormen geen directe link met uw asielaanvraag en hebben waardoor zij niet van die aard zijn om u alsnog een beschermingsstatus toe te kennen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel)”*, van de materiële motiveringsplicht *“doordat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoekers”*.

Verzoekers stellen dat de zwangerschap op zich vóór het wettelijk huwelijk voldoende is om de eer van de familie te schenden. Of de bevalling voor of na het huwelijk was, is volgens hen van weinig belang. *“Voor de neven van verzoeker maakt het niet uit of er voor de bevalling een wettelijk huwelijk had plaatsgevonden of niet. De zwangerschap was immers van daarvoor.”* Zij stellen dat ook de zus van verzoeker dit verklaarde en citeren uit haar gehoorverslag. Zij menen dat de verklaringen van verzoeker volledig gelijklopend zijn met die van zijn zus, die in februari 2014 als vluchteling werd erkend. Het is voor hen onbegrijpelijk dat aan hun relaas geen geloof zou worden gehecht.

Verder menen verzoekers dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn zus. B. verklaarde dat zij de informatie aangaande haar verstoting enkel via haar zus had vernomen en dat blijkbaar enkel deze zus het verbod heeft gehoord want verzoeker zelf werd nooit verboden om nog contact te hebben met B., aldus verzoekers die menen dat niet is aangetoond dat verzoeker niet de waarheid sprak. Verder stellen verzoekers dat op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd neergeschreven dat op vraag van de leider van de grootfamilie het gezin van verzoeker zijn zus B. had verstoten en dat verzoeker met “leider” zijn neef I. bedoelde die als oudste het hoofd is bij hun thuis en die uitdrukkelijk verklaarde dat verzoeker en het gezin geen contact mochten hebben met B. en dat zij uit de familie moest worden gezet. *“Verzoeker alsook de rest van het gezin veinsden hierop dat B. verstoten was en zij geen contact meer met haar hadden. Mogelijks werd ‘leider van de groot-familie’ verkeerd vertaald/geïnterpreteerd tijdens het eerste verhoor bij DVZ, nu de ambtenaar bij DVZ zowel de functie opnam als ambtenaar én tolk (zie vragenlijst DVZ waaruit duidelijk blijkt dat er geen nummer van tolk werd neergeschreven, doch wel telkens werd ondertekend door dezelfde persoon in hoedanigheid van ambtenaar én tolk). Verzoekers vragen dan ook het bewijs dat de ambtenaar de nodige kwalificaties had om in de Arabische taal het verhoor af te nemen.”* *“Met betrekking tot de verklaring van B. dat haar vader het nieuws van haar vlucht naar België en haar zwangerschap, zou hebben vernomen toen hij naast haar moeder zat, is niet correct. Zij was niet op de hoogte hoe haar vader deze info vernomen had. Zij heeft haar vader immers nooit aan de lijn gehad. Het was de moeder van verzoeker die onmiddellijk na het telefonisch contact met B. haar vader had getelefoneerd om hem het nieuws te melden. Verzoeker kan zulks evenwel niet bewijzen (net zo min als B. kan aantonen op welke wijze en wanneer haar vader het had vernomen). In ieder geval is deze tegenstrijdigheid niet van die aard zijn dat zij het hele relaas van verzoeker ondermijnt en ongeloofwaardig maakt.”*

Vervolgens wijzen verzoekers erop dat de neven van verzoeker bijzonder karig zijn met het geven van informatie over hun professionele activiteiten. Dat hun gezin bij hen op bezoek ging, betekent volgens hen niet dat zij van deze activiteiten op de hoogte dienen te zijn. Zij achten het verder weinig redelijk dat verzoeker zich in de gegeven situatie onder controle had moeten houden en geen namen had moeten zeggen. Verzoeker betreurt tot vandaag wat er die dag is gebeurd, waardoor hij zijn land van herkomst heeft moeten ontvluchten. Verzoekers menen dat er *in casu* geen redenen zijn om aan hun relaas te twifelen.

Waar verweerder voorhoudt dat verzoeker geen medische activiteiten mocht uitvoeren totdat hij op succesvolle wijze een stage van een kalenderjaar had voltooid, stellen verzoekers dat dit niet correct is en leggen zij het definitieve diploma van 30 oktober 2014 van verzoeker voor. Zij stellen dat verzoeker met dit Egyptische diploma als arts kon werken in Irak, dat het eerder voorgelegde diploma *“enkel een voorlopig diploma”* was, dat verzoeker door het definitieve diploma geen stage meer diende af te leggen en zij verwijzen naar de Iraakse wetgeving dienaangaande. Tijdens het werken in het ziekenhuis in Bagdad hoorde verzoeker *“vanuit eerste hand”* dat dokters in Irak vaak het doelwit waren van moordpogingen. Zij verwijzen naar een reportage op *Youtube*. Hierdoor durfde verzoeker niet langer als

arts te werken en ging hij aan de slag bij Pfizer. *“Door een probleem bij de leveranciers was de productie van bepaalde medicijnen ineengezakt en werden er bedreigingen geuit aan het adres van Pfizer in Bagdad. Door deze problemen kon verzoeker niet blijven werken bij deze firma. Ook hijzelf vreesde bedreigingen. Deze problemen waren niet enkel bij Pfizer, doch ook andere distributeurs van medicijnen kennen in Irak dezelfde problemen.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van *“de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent, terwijl er weldegelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw.”*

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers als volgt:

“1. Geheel ten onrechte houdt verwerende partij voor dat er geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw.

Verwerende partij erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, doch weigert verzoekers op grond hiervan een internationale beschermingsstatus te geven.

De Commissaris-generaal stelt in de beslissing dat IS verantwoordelijk is voor het merendeel van de aanvallen in Bagdad. In de periode 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen plaats over het hele land, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, intensiteit en frequentie van de acties van IS zou evenwel veranderd zijn. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, minder zware aanslagen. Het enige nieuwe element dat het CGVS overneemt van de COI van 31.03.2016 zijn de twee aanvallen uitgevoerd op 11.01.2016 en 28.02.2016. Volgens het CGVS zijn dergelijke militaire operaties zeer uitzonderlijk. Evenmin zou er sprake zijn van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het CGRA vergeet hierbij evenwel te vermelden dat de CEDOCA Bagdad definieert als een aanvalszone van de Islamitische Staat, waarbij deze organisatie een strategie van terreur hanteert: de hoofdstad kent regelmatig autobomaanslagen, zelfmoordaanslagen en aanvallen met explosieven, ... De COI van 31.03.2016 meldde ook nieuwe vormen van aanvallen: riemexplosieven gedragen door (motor)fietsen of gecoördineerde aanvallen met explosieve riemen, autobommen en mannen met automatische wapens. Deze zijn uitzonderlijk in Bagdad, maar verschijnen regelmatig in de gebieden waar er militaire confrontaties zijn tussen Iraakse troepen en IS.

De CEDOCA maakt duidelijk dat hoewel de aard en intensiteit van de aanvallen zijn veranderd sinds de campagne “Breaking the Walls” van Al Qaeda in 2013, en het aantal aanvallen met autobommen gedaald is, het feit evenwel blijft dat er vaker gebruik wordt gemaakt van kleiner geïmproviseerde springtuigen, waardoor er op langere termijn veel meer slachtoffers zijn.

Deze dagelijkse incidenten tonen aan dat het IS zich in gelijk welk deel van de hoofdstad kan toeslaan en gecoördineerde aanvallen kan uitvoeren ondanks de aanwezigheid van tal van controleposten.

De doelwitten van IS zijn vooral op die plaatsen die er op gericht zijn om een maximum aantal burgerslachtoffers te veroorzaken.

Tenslotte wordt door het CGVS in de bestreden beslissing niet vermeld dat volgens de COI, de overheid in Bagdad elke maand in 2015 en 2016, het hoogste aantal burgerslachtoffers heeft geregistreerd, hierbij rekening houdend met de opmerking van de CEDOCA dat er steeds een risico is van onderwaardering van deze data aangezien sommige slachtoffers niet altijd zichtbaar zijn, dat de media minder incidenten in vakantieperiodes rapporteert en de regering een beleid van censuur en propaganda handhaaft. Deze vergetelheid werd ook reeds opgemerkt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 12.04.2016 betreffende het COI Focus Bagdad van 6 oktober 2015.

2. Volgens het CGVS heeft de aanwezigheid van sjiitische milities er toe geleid dat IS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds zijn deze sjiitische milities op hun beurt samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen voor een groot deel verantwoordelijk voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers (zoals verzoeker) lopen een groter risico hier slachtoffer van te worden.

Het CGVS vergeet hierbij te vermelden dat niettegenstaande de vermindering van het aantal aanvallen door IS door de aanwezigheid van sjiitische milities in Bagdad, er desondanks nog altijd aanslagen met bomauto's plaatsvinden en deze nog altijd een aanzienlijk deel van de slachtoffers van geweld in de hoofdstad uitmaakt. Zie de recente aanslagen in Bagdad op 11.05.2016 en 17.05.2016 waarbij respectievelijk 98 doden en 92 doden vielen en ook de zwaarste aanslag op 02.07.2016 waarbij er bijna 300 doden te betreuren waren. (cf. infra).

De milities (Hashd al-Sha'bi) staan onder de controle van de machtigste sjiiitische milities. Deze informatie is tegenspraak met de officiële versie van de Iraakse regering, die spreekt van echte burgermilities die onder het bevel van een legerofficier zouden staan.

Het lijkt erop dat de sjiiitische milities het machtsvacuüm na de crisis van het Iraakse leger in 2014 hebben opgevuld. De milities hebben daarom hun eigen checkpoints opgezet. Zij kunnen straffeloos te werk gaan, en indien er zich confrontaties voordoen met de officiële veiligheidstroepen, zijn het de ordediensten die doorgaans aan het kortste eind trekken.

Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiiitische milities in Bagdad voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad, zoals arrestaties, mishandeling, verdwijningen van burgers.

3. Volgens verwerende partij dient de veiligheidssituatie in Bagdad ten slotte te worden bekeken in het licht van het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of regio te verlaten:

[...]

Verwerende partij stelt dat het openbare leven niet is stilgevallen.

Volgens CEDOCA gaat het leven er inderdaad verder, maar evenwel met veel moeilijkheden. Als obstakels wordt wanbeheer, corruptie, de komst van grote aantallen ontheemden en de talloze controleposten geciteerd.

De openbare gezondheidszorg wordt ondermijnd door het grote aantal ontheemden die Bagdad bereiken. Maar dat is niet het enige probleem: artsen worden zeldzamer, enerzijds omdat ze het land hebben verlaten, anderzijds omdat zij het slachtoffer zijn van bedreigingen als gevolg van de dood van een patiënt, of omdat zij naar het front worden gestuurd. De nog in de hoofdstad aanwezige artsen hekkelen het gebrek aan medicijnen, medische apparatuur en ziekenhuizen, de investeringen in de sector zijn duidelijk onvoldoende.

Het CGVS stelt dat scholen open zijn in Bagdad. Deze bewering is correct, doch de aanwezigheden in de scholen is erg laag, ten gevolge van de onveiligheid die er heerst.

Tot slot kan worden opgemerkt dat ook in 2006-2007, toen het geweld een absoluut hoogtepunt bereikte (en het CGVS zonder problemen de subsidiaire beschermingsstatus toekende), het openbare leven in de hoofdstad ook niet gestopt was.

Dit gegeven mag dan ook niet als doorslaggevend element worden gebruikt in de beslissing om geen subsidiaire bescherming toe te kennen.

4. Het is duidelijk dat de actuele veiligheidssituatie geenszins verbeterd is, wel integendeel.

De laatste maanden in de intensiteit van het geweld opnieuw verhoogd:

Zie The Washington Post, « Militants mount deadly mall attack in Baghdad, shattering lull in violence », https://www.washingtonpost.com/world/middle_east/militants-mount-deadly-mall-attack-in-baghdad-to-shatter-lull-in-violence/2016/01/11/aab59878-b880-11e5-85cd-5ad59bc19432_story.html, 11.01.2016:

[...]

En ook BBC News, Iraq violence: IS bombings at Baghdad market 'kill 31',

<http://www.bbc.com/news/world-middle-east-35682436>, 28.02.2016

[...]

The Atlantic, "The Growing Violence Near Baghdad", <http://www.theatlantic.com/international/archive/2016/03/baghdad-bombing/472470/>, 06.03.2016:

[...]

Zie ook het internetartikel, 'Iraq: 11 dead, 19 injured in Baghdad violence',

<http://aa.com.tr/en/world/iraq-11-dead-19-injured-in-baghdad-violence-/548990>, 04.04.2016:

[...]

Press TV, 'Bombings, shooting leave 8 dead, 28 wounded in, around Baghdad', <http://www.presstv.ir/Detail/2016/04/21/461920/Iraq-bomb-explosions-militant-attack-Baghdad/>, 21.04.2016:

[...]

Zie World Bulletin, '20 killed, 50 injured in Baghdad violence',

<http://www.worldbulletin.net/headlines/171947/20-killed-50-injured-in-baghdad-violence>, 24.04.2016:

[...]

Ook voor de maand mei 2016 (tot 24.05.2016) blijkt uit de website Iraq Body Count dat er voor Bagdad alleen al 358 doden geteld zijn (zie <https://www.iraqbodycount.org/database/recent/1/>, met pieken van 98 doden op 11.05.2016 en 92 doden op 17.05.2016) en in juni 2016 258 doden.

Op 2 juli 2016 was er dan de grootste bomaanslag in Bagdad sinds het begin van het conflict met maar liefst 297 doden.

Zie ook artikel Iraq: Deaths in car bomb market attack near Baghdad, te vinden op <http://www.aljazeera.com/news/2016/07/iraq-deaths-car-bomb-market-attack-baghdad-160712070446950.html>, 12.07.2016:

[...]

Deze informatie toont aan dat het aantal burgerslachtoffers in Bagdad (hoofdstad en omgeving) heel hoog is. Het is duidelijk dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de ontwikkelingen in Irak en Bagdad die geleid hebben tot de aanslag op 02.07.2016.

De actuele veiligheidssituatie in Bagdad is duidelijk nog steeds dermate volatiel en problematisch (met aanzienlijke geweld- en terreurdaden), dat niet kan worden ontkend dat verzoeker er een reëel risico zal lopen op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4 Vw.

Verzoekers dienden dan ook minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend."

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift het diploma van verzoeker van 30 oktober 2014 met beëdigde vertaling (stuk 6).

Per drager brengt verweerder op 8 november 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016, de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12 augustus 2016 en het document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers voeren aan zij worden bedreigd door de neven van verzoeker omdat die zijn te weten gekomen dat verzoekers nog contact hebben met de zus van verzoeker, B., die in België als vluchteling werd erkend en die volgens deze neven de eer van de familie heeft geschonden door zwanger te worden vóór haar wettelijk huwelijk. Tevens vreest verzoeker dat hij als arts in Irak een doelwit vormt en dat hij bedreigd wordt wegens problemen bij zijn werkgever, Pfizer. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hun verklaringen over de redenen waarom de neven van verzoeker hen zouden bedreigen, weinig aannemelijk zijn, (ii) verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en zijn zus en tussen de verklaringen van verzoekers onderling, (iii) zij weinig konden vertellen over de positie van de neven van verzoeker, (iv) de wijze waarop de neven van verzoeker te weten kwamen dat zij nog contact hadden met B. niet geloofwaardig is, (v) verzoeker niet aantoont waarom hij persoonlijk een doelwit zou vormen als arts in Irak, temeer daar hij nog niet de volledige opleiding tot arts heeft voltooid, (vi) verzoeker slechts vage verklaringen aflegt over de problemen die zouden bestaan bij Pfizer, en (vii) de door hen voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Wat betreft de bedreigingen van de neven van verzoeker stellen verzoekers dat het voor deze neven niet uitmaakt of de bevalling voor of na het huwelijk plaatsvond aangezien B. reeds vóór haar wettelijk huwelijk zwanger was. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt evenwel dat inzake de tradities en gewoonten in Irak een religieus huwelijk betrekkelijk veel voorkomt en maatschappelijk wordt aanvaard. In die zin is het dan ook niet aannemelijk dat de neven van verzoeker een probleem zouden maken van de zwangerschap van B., die ten tijde van haar zwangerschap reeds religieus was gehuwd. Immers, indien de neven van verzoeker een dermate groot belang hechten aan (stammen)tradities dat zij zelfs verzoekers naar het leven staan omdat zij nog contact hebben met B., is het niet aannemelijk dat zij meer waarde zouden hechten aan de administratieve afhandeling van het wettelijk huwelijk na B.'s zwangerschap dan aan het reeds voor haar zwangerschap gesloten religieus huwelijk. Betreffende de opmerking dat B. werd erkend als vluchteling dient erop gewezen dat iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld. Het loutere feit

dat B. werd erkend als vluchteling, houdt dan ook geenszins de verplichting in hoofde van de asielinstanties in om ook verzoekers als vluchtelingen te erkennen.

Waar verzoekers verder menen dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden, dient vastgesteld dat verzoekers zich zelf opnieuw tegenspreken in onderhavig verzoekschrift (p. 5). Zij stellen immers enerzijds dat B. enkel via haar zus had vernomen dat zij verstoten was en dat enkel deze zus het verbod had gehoord "*want verzoeker zelf werd nooit verboden nog contact te hebben met B.*", terwijl zij even later anderzijds stellen dat I., de leider van de familie, uitdrukkelijk verklaarde dat verzoeker en zijn gezin geen contact meer mochten hebben met B. en dat zij uit de familie werd gezet. Ofwel was enkel de zus van B. op de hoogte van de verstoting, ofwel werd verzoeker en zijn gezin uitdrukkelijk hierover ingelicht; beide verklaringen zijn niet met elkaar verenigbaar. Betreffende de vertalingen op de DVZ, dient vastgesteld dat verzoekers noch op de DVZ, noch tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) melding maakten van vertaalproblemen tijdens hun interview op de DVZ. Bovendien werden hun verklaringen hen op de DVZ voorgelezen in het Arabisch en middels hun handtekening bevestigden zij uitdrukkelijk dat deze verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Verder dient opgemerkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Arabisch, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Aangezien verzoekers geen opmerkingen maakten met betrekking tot de vertalingen tijdens hun interview op de DVZ, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de dossierbehandelaar tijdens dit interview een voldoende kennis van de Arabische taal had.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid aangaande de wijze waarop de vader van verzoeker het nieuws over de vlucht naar België en de zwangerschap van B. vernam, komen verzoekers in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van één versie van deze tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. Dat noch verzoeker, noch B. de werkelijke gang van zaken kunnen bewijzen, doet evenmin afbreuk aan het feit dat zij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Voorts dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Betreffende de functie van de neven van verzoeker, voeren verzoekers aan dat zij hierover niet veel kunnen weten omdat de neven bijzonder karig waren met het verschaffen van informatie over hun professionele activiteiten. Er dient evenwel opgemerkt dat, indien verzoekers omwille van de bedreigingen vanwege deze neven in België internationale bescherming vragen, redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij trachten zich terdege te informeren aangaande deze neven en onder andere aangaande hun professionele activiteiten, teneinde hun vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten. Er kan immers worden verwacht dat de beslissing om het land van herkomst te verlaten en naar Europa te vluchten teneinde internationale bescherming te vragen, niet licht wordt genomen.

In het kader van het voorgehouden asielrelaas, is het verder wel degelijk ongeloofwaardig dat verzoeker zich zo lichtzinnig zou verspreken op een familiefeest waar ook diens neven aanwezig waren. Geenszins kan dit worden beschouwd als een "onbewaakt moment", zoals verzoekers stellen in hun verzoekschrift. Indien zij werkelijk een dermate grote angst hadden voor deze neven omwille van de situatie rond B. dat zij hiervoor in België internationale bescherming vragen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij uitermate voorzichtig zijn indien zij in de nabijheid van deze neven een telefoonoproep ontvangen van B., *quod non in casu*.

Betreffende de aangevoerde problemen omwille van de professionele activiteiten van verzoeker als arts, voegen verzoekers aan hun verzoekschrift het Egyptische diploma-arts van verzoeker toe (stuk 6). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat zijn hoogst behaalde diploma de bachelor geneeskunde en chirurgie was (gehoorverslag CGVS 24 april 2016 verzoeker, p. 8). Geenszins kan worden aangenomen dat dit diploma aantoont dat verzoeker de opleiding tot arts volledig heeft voltooid, aangezien dit slechts een bachelorsdiploma betreft. Daarenboven leggen verzoekers slechts een kopie voor, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is. Verder dient vastgesteld dat de website waarnaar verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift, enkel in het Arabisch consulteerbaar is. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld

dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt deze website door de Raad niet in overweging genomen. Voor het overige verwijzen verzoekers slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, hetgeen niet volstaat om de door hen aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekers geciteerde (zie verzoekschrift), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire

operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de

internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agenschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER